

[Guldberg.]

lige fod med andre producenter i Europa har ført til en stærk stigning i valutaindtjeningen, antagelig på ca. 4 mia kr.

For de øvrige erhvervs vedkommende kan man ikke på samme måde foretage en samlet beregning af, hvad de øgede muligheder har betydet for det danske samfund som helhed, men det fremgår af eksportstatistikkerne, at industrieksporten til EF i de første 11 måneder af 1973 lå 28 pct. højere end i den tilsvarende periode af 1972, og til sammenligning er industrieksporten til den øvrige del af verden steget i samme periode 15 pct.

Over for fordelene står dels de i forvejen kendte danske udgifter til Fællesskabet på ca. 450 mill. kr. i 1973 og så det mere ubestemte spørgsmål om, i hvilket omfang specielt de bedre indtægter for landbrugseksporten også har betydet en forøgelse af de danske forbrugeres fødevarerudgifter.

Efter en opgørelse fra monopoltilsynet kan en stigning i fødevarerpriserne på ca. 3 pct., der svarer til øgede fødevarerudgifter på ca. 200 mill. kr., tilskrives dansk medlemskab af EF. De øvrige stigninger i såvel fødevarerpriser som i prisniveauet i øvrigt i Danmark kan henføres til den almindelige stigning i det danske prisniveau.

Den kommende tids arbejde hviler på resultaterne af topmøderne i Paris i oktober 1972 og i København i december 1973.

I løbet af 1973 er der udarbejdet i overensstemmelse hermed handlingsprogrammer vedrørende miljøbeskyttelse, arbejdsmarkeds- og socialpolitik, industripolitik og videnskabs- og forskningspolitik, mens drøftelserne om en regionalpolitik ikke blev afsluttet.

I erklæringen fra Paristopmødet hedder det bl.a., at stats- og regeringscheferne har fundet, at det politiske samarbejde mellem medlemslandene på det udenrigspolitiske område er indledt på tilfredsstillende måde og bør gøres til genstand for yderligere forbedringer. Og stats- og regeringscheferne siger, at de er af den opfattelse, at formålet med dette samarbejde er at drøfte aktuelle spørgsmål og så vidt muligt formulere fælles standpunkter på kortere eller længere sigt, idet de bl.a. har opmærksomheden henvendt på de implikationer og følger, som fællesskabspolitik

under udarbejdelsen vil have for den internationale politik.

Op i kommunikøet fra topmødet her i København i december 1973 siges det, at de ni bekræfter deres fælles vilje til at opnå, at Europa taler med én stemme i vigtige internationale spørgsmål.

Som allerede den tidligere udenrigsminister flere gange har givet udtryk for, har de ni landes fælles optræden, hvor det var muligt, givet gode resultater. Konferencen om Sikkerhed og Samarbejde i Europa er ét eksempel herpå. Jeg føler mig overbevist om, at de igangværende drøftelser med den amerikanske regering om en erklæring vedrørende de principper, som skal gælde i forholdet mellem de ni og USA, ligeledes vil vise sig at være et nyttigt bidrag til fastholdelse af det traditionelle nære europæisk-amerikanske forhold, men under hensyntagen naturligvis til de europæiske samarbejdsbestræbelser.

I den sidste del af 1973 viste der sig stigende vanskeligheder ved at fremme arbejdet med den økonomiske og monetære union i overensstemmelse med de tidligere lagte planer. Vanskelighederne stammede fra de urolige forhold på det internationale valutamarked, råvareprisstigninger af hidtil ukendt karakter og stigningen i oliepriserne.

Det er min opfattelse, at de væsentligste udestående spørgsmål og det videre samarbejdes tidsmæssige udvikling afhænger af, i hvilket omfang det valutariske samarbejde kan fastlægges. Kun når de indre politiske og økonomiske forhold i samtlige medlemslande tillader, at der etableres et varigt og stabilt monetært samarbejde, vil væsentlige dele af det eksisterende samarbejde og en del af det samarbejde, som er under opbygning eller til forhandling, kunne fungere på længere sigt.

Så længe et eller flere medlemslande er i en sådan situation, at de ikke er rede til at binde sig til varige ordninger, kan forhandlingerne om det fremtidige samarbejde ikke endeligt afsluttes. Det er en helt naturlig ting, og det er en fælles interesse, at udformningen af det fremtidige samarbejde først bliver gjort endeligt færdig, når der er større sikkerhed for, at det kan fastholdes og ikke fortsat påvirkes af væsentlige valutariske udsving.

Regeringen tillægger det overordentlig